

A lap szellemi részére vonatkozó minden közlemény

Margitai József szerkesztő nevére küldendő.

Kiadóhivatal:

Fischel Fülöp könyvkereskedése, ide küldendők az előfizetési díjak, nyilvántartás és hirdetések.

Hirdetések jutányosan számíthatnak.

MURAKÖZ

magyar és horvát nyelven megjelenő társadalmi, ismeretterjesztő és szépirodalmi hetilap.

Megjelenik hetenkint egyszer: vasárnap.

Előfizetési árak:

Egész évre . . . . . 4 frt.
Fél évre . . . . . 2 frt.
Negyed évre . . . . . 1 frt.
Egyes szám ára 10 kr.

Hirdetések elfogadtatnak:

Budapest: Goldberger A. V. és Eckstein B. hird. irod. Bécsben: Schalek H., Dukas M., Ooppelik A., Daube G. L. és társánál és Herndl. Brnben: Stern M.

Nyilvánt. petsorra 10 kr.

A »Csáktornyai Takarékpénztár«, »Muraközi Takarékpénztár«, a »Csáktornya Vidéki Takarékpénztár« sat. hivatalos közlönye.

Magyar társadalom.

Magyarországot társadalmi tette azzá, a mi. Az tette állammá is. A magyar állam nyelvének és irodalmának reneszansza a múlt század végén nem a kormánytól, hanem ennek ellenére a fölébredt magyar társadalomból indult ki, melynek mozgalma azután elhatott a törvényhozás termébe. — Tudjuk azonban nagyon jól, hogy az alkotmányos törvényalkotás igazi korszakáig, a mikor valóban mind a két tényező, vagyis a törvényhozás és a korona egyetértő akarata biztosította a szentesített törvények végrehajtását, tehát 1867-ig összes törvényeink vagy örökre, vagy jó időig jámbor óhajtsók maradtak. Hiszen törvényeink határozmányainak titkos kijátszása szülte a forradalmat és a szabadságharcot. A szabadságharc után könnyen végelgyöngyülésbe eshetünk volna, ha nem önt az országba új, egészséges vért az ellenálló képességű társadalom. A politikai kormányzat szuronyos hatalma nem bírt a társadalom erejével.

A magyar társadalomnak tehát nagy feladata, örök hivatása van. Nem szűnt az meg ma sem, sőt talán még nagyobb követelményekkel áll szemben, mint azelőtt. Sajátságos nemzetiségi viszonyainknál fogva a hivatalos Magyarország kénytelen szemlélő hallgatni és télenkedni ott, a hol más országokban az állami erő vág új csatornákat a nemzeti élet duzzadó folyamának.

Mindenesetre nagy baj az, gátja nemzeti fejlődésünknek, jogos hatalmunk megerősödésének: de a helyzetet nem változtathatja meg. Számolnunk kell az akadályokkal s igyekeznünk azok elhárításán. A míg ez meg nem történt, addig nem érezhetjük és nem vallhatjuk magunkat egységes és erős Magyarországnak. Törvény és alkotmány szerint meg lesz a magyar nemzet, de a valóságban gyöngé és törédékes marad.

A magyar társadalom munkájára vár a csorbaságok kitöltése és elegyengetése.

Most, ezredéves fennállásunk nagy ünnepek lezajlása után nemcsak jogosult, de szükséges is a kérdés: akarjuk-e megalkotni az egységes, erős Magyarországot? Akarja-e elvállalni továbbra is a magyar társadalom azt a dicső munkát, melyet száz évvel ezelőtt megkezdett, mely ötven évvel ezelőtt a diadal fellobbanásának fényében bámulatba ejtette Európát, melynek eredményét nem bírta semmiféle zsarnokság és intrika megsemmisíteni, hanem átszarmazott reánk és elvezük gazdagságát. De sajnosan érezzük tökéletlenségét is. Ezért kell újra meg újra felhívunk a magyar társadalmat: jer és munkálj tovább, bizossítsd ivadékaidnak a szépen indult vetés gyümölcsét.

Ámde megdöbbenő, aggasztó jelenségek tárnak elénk! Midőn a lezajlott ezredéves ünnepek hatása alatt karöltve kellene a nemzeti oltár elé vonulnia mindenkinek, a ki Magyarországon hazáját szereli és imádja; a kinek szent kötelessége hazájának

javára dolgozni, erejét növelni; a kinek tudatában kell állnia, hogy ezen a földön, magyar földön csak egy nemzetnek, a magyarnak van isteni rendeltetése, politikai küldetése, történeti létjoga és természetes jövője: belső viszályt, fenekedést, osztály- és felekezeti harcot látunk járványnyá növekedni. A mindent egyesítő hazaszeretet nemes, közös érzése helyett nemcsak szörványosan, de sürűn látjuk megnyilatkozni az egyéni gyűlölséget. Mintha megújulna a százados átok, midőn magasra tört nemzeti életünk fája, akkor törli le koronáját a vihar, vagy akkor őrli meg összetartó rostjait a belső korhadás férgé. Történetünk lépten-nyomon a gyászos képekkel rettent bennünket. Így lenne ma is?

Hiába lett volna az új erőre kapott Magyarország küzdelme, szenvedése, fáradsága, százak és százak vértanusága és megdicsőülése? Oly sokan vagyunk már, hogy egyhás ellen fordulhatunk s kész prédaul dobhatjuk magunkat a ránk leső fondor ellenségeknek?

A kik nem hatalmat, jogot, vagyont akarnak osztani velünk, mert hiszen részesednek benne s ha nem, részesedhetnek mindig becsülettel, — de ki akarnának fosztani, ki akarnának szorítani bennünket, kiüzni saját otthonunkból, várunkból.

Hihetetlen, hogy a magyar társadalom, mely fenntartója és fölemelője volt hazájának, ne térjen észre az utolsó napokban! Hogy ne kívánná önmaga erejével kiirtani

TÁRCZA.

Merő daczból.

Beszély: Rédei Lajostól.

»Jöjj atyuskám haza, már eléggé kipihentet magadat.«

E szavakat egy creol arzu, mintegy 14 éves, sugártermetű kis leány intézte az X-i temetőben, egy gondosan ápolat sir közelében levő padon ülő galambösz férfinhoz.

Az öreg, mintha nem is hozzá intézték volna a felhívást, előbbi merev állapotában megmaradt, még csak arcizmai sem árulták el, hogy tudomása volna a közelében levő élőlényről.

A kis leányka pedig elkomorodva szemlélte a merev arcot, melynek gödreiben fennakadtak a megviselt szemből fakadó könnyecsek.

Egy ideig elmerülve az öreg bánatos arcában, türelmesen várni látszott, de midőn az öreg nem mutatott hajlandóságot a távozásra, kedveskedő szemrehányással ismétlé:

»Igazán nem tudom elképzelni, hogy is lehet az enyészert kertjét szórakozási helyül választani?«

E neheztelő szavakra az öreg kalandos lelke visszatért. Lassan felemelkedett ültéből és kereste szép unokája vezető karját.

A fiatal leányka az X-i gazdasági intézet igazgatójának rendkívül eszes leánykájára, a szeme világát vesztett öreg ur pedig a leánynak atyai nagytatyja volt.

A még mindig délceleg öreg valaha jobb na-

pokat látott, de a kegyetlen sors súlyos csapásai nagyon megviselték.

Az egész város ismerte az öreget és kedves vezetőjét, a kit társalgás közben nem is nevében, hanem a nép ajakán meghonosult »az örök mosoly« elnevezéssel említték.

Ő volt a szegény, szeme világát vesztett öregnek gondos vezetője séta közben és ápolója, felolvasója az otthonban.

Hébe-korban az öreg a tollat is előszeretettel forgatta, mióta azonban szeme világát veszté, unokája volt iródiákja, a kinek tollba mondta szomorubbnál-szomorubb tárczáit.

Utóbbi időben azonban már nem volt képes egy ily munkát befejezni, mert eszméi oly annyira szomorúak és fájdalmat elődéztek voltak, hogy az öreg érzékenyülésében nem volt képes szavait kiejteni, a fogékony lelkületű kis iródiák érzelmeit pedig annyira felkorbácsolá, hogy az szivgörcsöket kapott.

E miatt azután fia annyira kérlelte nagy tiszteletben tartott édes atyját, hogy az lemondott ezen utolsó élvezetéről is.

És ezen kedvenc, mondhatni egyedüli foglalkozásától való szükségszerű lemondás csakhamar sirba vitte.

Most ott fekszik a másik sir mellett, egyedül azon pad választja el őket egymástól, mely pihenő és szórakozási helyét képezte az öregnek.

Egy nagynénem lakott X-ben s mert a város igen egészséges és regényes fekvésű volt, a szünidő legnagyobb részét ott töltötte.

Ep az igazgató indítványára rendezett jótékonyági ünnepségen ismerkedtem meg vele és

annyira megnyert az alig 40 éves, de rendkívül komoly és tudományosan képzett igazgató egyénisége, hogy idővel társaságát nem valék képes nélkülözni.

Már azért is előnyömré vált az ő társasága, mert mint pedagógus, ismereteimet gazdagítottam, megvallom azonban, hogy e rendkívüli ragaszkodás megteremtésében egy nem kevésbé fontos mellékkörülmény is nagy szerepet játszott, ez pedig az igazgató ur ideális lelkületű, okos leánya volt.

A ki az igazgatót egymagában sétálni látta, mert habár nem kerülte a társas-együttléte, jobb szeretett egymagában andalogni, — azt hihette, hogy embergyűlölő; de a ki bele tudott tekinteni azokba a feketetüzű szemekbe, az ott — a lélek tükrében — rendkívüli szívjóságot és mély érzést fedezett fel, s a ki őt házában, övéi szeretett körében látta és tapasztalta azt a kedves modort, azt az előzékenységet és mesterkéletlen ragaszkodást, mely e három személyből álló egy lelkét egymáshoz fűzte, az megvalósulását tapasztalta az imakönyvekben ígért menyei boldogság megteltesülésének.

De vendégével szemben sem volt kevésbé szives és előzékeny, nem volt azon fajbéli, kik nyíltan lármás üdvözléssel fogadják vendégeiket és néhány óra után már unják azok társaságát.

Udvarias volt a legszebb értelemben, a nélkül, hogy a szalonok gigerliit majmolta, avagy tulzabba átesapott volna; egyetlen marasztaló szó jobban leszegezve tartotta az embert, mint a beglarmásabb tartóztatás.

A két nő pedig — anya és leánya — min-

sebjeit, melyek, remélhetőleg, csak időleges természetű kelevények, még nem mérgezték meg az egész szervezetet, de alkalmasak rá, hogy megmérgezzék, tönkre tegyék.

A különböző érdekharc mellett egy más nagy betegsége is van a magyar társadalomnak, mely azonban közös baj más nemzetekkel; noha egyikben sem tehet annyit kárt, mint a miénkben, hol a társadalomnak még nincs meg egységes nemzeti jellege. Ez a századvégi betegség, minden ideális törekvés fitymálása, elvetése, kizárólag az érdekek hajhászása, anyagi előny végcéljával, bárminő uton, meg bűnös uton is.

Az egyéni képességnek meg nem felelő, soha ki nem elégíthető vágy tolokodó előrenyomulása egyfelől, a vagyontalan, agyucsevett kis emberek nyomása másfelől. Ez a mai állapotok kórsága. Az első maga után vonja a számos öngyilkosságot, melyeknek felsorolásától csak úgy hemzsegnek a lapok mindennap; (s melyek meglazítják, sőt megsemmisítik az embereknek egymás iránt való bizalmát, fölkeltik féltékenységét, irigységét, undorodását embertársaitól és végre a maga életétől.) a másik fenyegető rémet szült, a szocializmust, mely már gyökereiben készül megtámadni a mai társadalmat, (még pedig nem a bűnös, hanem azt is, mely tudna és tud egységes lenni, utópiát irt zászlajára.) a kommunizmust, melyet ugyan soha nem fog tudni megvalósítani, de vele elámitja a hajókba döntött, visszaelő, telhetetlen töké állat nyomott proletáriátust, melynek nem kell többé sem Isten, sem Haza, csak osztzkodás.

Óriási megpróbáltatás előtt áll a magyar társadalom.

Ki mutatja meg neki a herkulési utat, ha magának nincs ereje, hogy azt kövesse?

Csak egy, egyetlen egy jelszót kellene felkapnia: erős magyar társadalom! Ennek megértése és hűséges végrehajtása nem engedné felülkerekedni a szétzüllésre vívó aprólékos, veszedelmes külön érdekeket. Ebben a törekvésben ki van kötve minden, a mi a magyar társadalmat megtisztíthatja, megdicsőítheti: erkölcsösség, hazafiság, ember szeretet, minden.

denben hasonlóak a családfőhöz, mintha csak egybe forrtak volna és mindhármuknak egy véredényük lett légyen.

Miként az eddigi leírásból is következtethető, nem szerette a zajos jeleneteket és ilyenekben nem is vett részt, de ha arról volt szó, hogy nemes czélok elérésére törekvő mozgalmat kell pártolni, akkor első volt az első között; a ridegnek tetsző arcot pirosra festette a lelkesültség szent tüze és ifjú hévvel állt a mozgalmat vezetői sorába.

Ily alkalmakkor nem volt rá eset, hogy nem az ő indítványa emeltetett volna érvényre. Ervei a meggyőződés hatalmának erejével bírtak és a legmeggyőzöttebb ellenzékeskedőt is lemondásra készte.

És sajtáságos, hogy mindezen diadalai nem tették őt elbizakodottá, sőt mondhatni, hogy puritán jellemre nem is vitt tudomást a viszonyok ilyenén alakulásáról, mert azt — s ez nagyon valószínű — az ügy érdekében való természet-szerű folyamánknak tekintte.

Itélkezésében tekintély volt; egy helyi lapot is szerkesztett, melyből azonban ugy a politikát, mint pedig az utóbbi időben nagyon lábra kapott szabadszavú közleményeket kiküszöbölte és ezen ehatározásában sem kérés, sem ígéret, de még csak a felsőbbrendű pressziósamba menő kívánsága sem volt képes megindítani.

Fő célja a meglazult társadalmi rend megszilárdítása, a hanyatló erkölcsök javítása és a finom társalgási modor meghonosítása volt.

Ha e téren legesekélyebb eredményt elérni tudott, boldog volt és ez serkentette őt, a lankadni nem tudó erőt — további működésére.

Ha nem bírjuk felfogni a célt; ha nem tudjuk alárendelni rossz hajlandóságainkat a legszentebb közérdek, a haza boldogsága követelésének: vajjon mit és miért ünnepeltünk akkor a két ezred választó vonalán?

Haladó vidék.

A fővárosi hírlapok nem nagy gonddal szerkesztett rovata, a »Vidék«, a melyben azonban mindazonáltal városainak haladásáról és föllendüléséről igen érdekes közlemények olvashatók. Helyes! Mert valóban abnorm állapot az a különbség, mely a mi fővárosunk és a vidéki városok között általában létezik. A külföldön a provinciális városok bírnak modern városi fejlődéssel, művészeti koloniákkal, virágzó kulturális intézményekkel és nálunk Budapest után semmi sem következik. A magyar szellemi művelődésnek minden intézménye koncentrálna van, nem jut nekünk semmi. Egy-egy szép palota kerül Pozsonyba, Szegedre, Aradra, de ez még nem város; városi mivoltában sokat szépül Debreczen és Kolozsvár, de nincs olyan egyetemes és egészséges fejlődése, hogy provinciáján, mintegy fokust képezzen, melyhez iparkodik a fokozatos nagyvárosi létel minden tényezője.

Mindazonáltal nem vagyunk minden biztató tünet nélkül. Valamelyes áramlat érezhető, mintha a vidék föl volna rázva álmaiból. Nagyváradon, Aradon vízvezeték készül, Érsekújváron, Hódmezővásárhelyen, Csabán dohánnyágyár fölállítását tervezi az állam. Szatmárt, Pécsőt állandó színházat építenek. A villanyvilágítás ügyében minden városban van immár akció, a mindent koncentrálnó törekvéseket az állami kormányzás sem vallja programmul és így a provinciális városok fejlesztése napirenden van.

Az új közigazgatási reform sokat fog lendíteni e téren. A jó közigazgatás sine qua nonja a jó területbeli elhelyezés lévén, a megyék okvetetlen ki fognak kerekülni és így azon városok néznek a fejlődés reményei felé, a melyeknek geográfiai fekvése predestinálja megyei és járási köz-

Jól kiérdemelt javadalmazásán kívül más jövedelme nem volt, de ezt — az ő gondos felelőségének szigorú takarékoságai elvével karöltve — akként tudta beosztani, hogy soha anyagi zavarba nem jött, habár állása és elvűsége követelte társadalmi mozgalmakból magát soha ki nem vont.

Midőn tanárképzés vizsgámat letettem és oklevelemet dobogó szívenre szoritám, egyik befolyásos állású cenzorom, ki valószínűleg meg volt elégedve feleletümmel, mosolygó arccal kérdé tőlem, hogy hol szeretnék legelőször alkalmaztatni? A kérdést tréfának vévén, azon kedélyeskedő választ adám, hogy X. városban az ottani gazdasági intézetben.

Azután siettem X-be, nem annyira nagyném láthatása végett, mint inkább, hogy nemes barátomnak tudomására hozzam körülményeim előnyös átalakulását.

Nem azon mesterkélűt ujjongó örömet, mely hasonlít az arcon levő rizsporhoz mely csak időleges és kényszerítő állapotot idéz elő, hanem a komoly meglepődéssel párosult elismerés életet megleget tapasztaltam; egyedül a kis Emma arca jobban felvidulva a szokottnál, a mit én elég volt szerénytelenül a magam »követel« számlakönyvére írni bátor valék.

No, de ki írja le meglepésememet, midőn az oklevél megszerzése után alig hat hétre megkapom kinevezésemet az X-i intézethez.

Talán mondanom sem kell, hogy nagyném őszinténzésére, ki malmomra hajtotta a vizet, csakhamar mint kérés léptem fel és kosarat — nem kaptam.

(Vége következik.)

pontokul. Hihető, hogy a kormány e tekintetben tul fogja magát tenni a megindítandó deputációzásokon és nem lesz meg az az anomelia, hogy csak egyet említsünk, míg Pest-Pilis-Solt-Kis-Kun megyének 12-605 km. területe van, Csanád megyének területe 1618 km. Ez azonban egy geográfiai csoportosítás, mely a városok fejlődésére hasznos lesz, de a magyar városok fejlődését ne ilyen kínáló alkalmakkal áhítsuk.

Hát mivel?

Azzal, hogy óhajtsunk egy magyar középosztályt, mely szívós akarattal önmaga erejére támaszkodik, melynek a kilátásban lévő alkalom kedvezően felhasználandó körülmény, nem pedig a példabeszéd sült galambja, melyért, hogy a költővel szóljunk: buzgó imádság epedez városunk polgárainak ajakán.

Beksis Gusztáv, a magyar zszurnalisztika atyamesterének legnagyobb agitációt lehelő cikkei a magyar városok jövővért irattak, mert bölcsen belátta ezt a szingazdagon író publicista, hogy a magyar faj szupremáciája nem is képzelhető el másként, mintha magyar városainkat elmagyá teszzük, fejlesztjük. Olvassunk és okuljunk tehát a fővárosi sajtó lenézett »Vidék« rovatából.

KÜLÖNFÉLÉK.

— **Hivatalos látogatás.** Tóth László nagykanizsai kir. törvényszéki elnök a kir. járásbírósgy megvizsgálása céljából mult héten Periakon időzött.

— **Az állami polgári iskolák** számára államköltségen emelendő épület tárgyában 41387. sz. a leérkezett miniszteri rendelet értelmében e hó 12-én tartott az építészeti-bizottság gyűlést a városházán, melyen meghívott tanfőlkön kívül Bálint Zoltán fővárosi műépítész is részt vett, kinek pályadíjnyertes tervezetét a miniszterium tudvalóleg az építés kivitelére alapul elfogadta. A tervezetnek részletekben történt beható átvizsgálása s a detail-kérdések megbeszélése után műépítészl megbizta a bizottság, hogy a részletes tervezeteket minél előbb elkészítse, hogy a munkálat rövid idő alatt elkészülvén, fölülbíralás és elfogadás végett még idejekorán fölterjesztessék, hogy az építés a tavasz beköszöntésével megkezdhető s a jövő tanév elejére befejezhető is legyen. A műépítész január elsejére ígerte meg a tervezetnek elkészítését, mi, tekintve a munka nagy halmazát, elég rövid határidő. Az építés fölött való fölügyelettel a bizottság Bálint Zoltánt bizta meg, kivel a szerződést az építés kivitele tárgyában már megkötötték, melyhez azonban a kormány hozzájárulása is szükséges még. A bizottság az eredeti tervtől eltérőleg a központi gőzfűtést költséges és komplikált kezelésénél fogva törülte s helyette Meidinger-kályhákkal látja el az intézetet. A butorzatot a budapesti Feivel-cég fogja szállítani, melynek számlája körülbelül 8—9,000 frtra fog rugni.

— **Gazdasági tudósító.** A földmívelésügyi m. kir. miniszter Strausz Flórián dobronoki plébánost Zala-vármegye alsó-lendvai járására nézve az állandó gazdasági tudósítói tiszttel bizta meg.

— **Házasság.** Fliszár Miklós víziszent-györgyi kántortanító e hó 4-én esküdött örök hűséget Szoboticzán Herzsics Éva kisasszonynak Podbresztől.

— **A helybeli iparos-tanonciskolában** új tanfolyam nyitlatott a mult héten azon tanoncok részére, kik foglalkozásuk miatt a vasárnapi rajzitanítás alól fölmentvék. Ilye-

nek a kereskedők, mészárosok, vendéglősök, fodrászok, sütők, bádigosok, kéményseprők tanoncjai stb. Ezek a rendes esti 4 óras oktatáson felül még szerdán este 6—8 óráig részesülnek a miniszteri szabályrendelet értelmében tanításban lehetőleg szakjukba vágó gyakorlati ismeretekből. A tanfolyam vezetője Pastinszky József polg. iskolai tanár.

— **Adomány.** Csáktornya város előjárósága a városban fölállítandó kórház alapjainak gyarapítására Muray Róbert beliczai nagybirtokostól a járási szolgabírói hivatal útján 75 frtot kapott ismét. Melyért, az alap részéről, adományozónak a város pénztárosa, Frász Tamás, köszönetét nyilvánította.

— **Esküvő.** Borsos István zágrábi fiatal vasuti hivatalnok f. hó 4-én vezette oltárhoz özv. Germán Jánosné leányát, Anna kisasszonyt.

— **Halálozás.** Domján János helybeli kömvény, kit közönségesen Cserépes Jancsinak ismertek a városban, három héttel ezelőtt munka közben a létráról, a Zrinyi szállóban leesvén, jobb lábát törte. Az első kötéseket Krassovecz Ignác dr. alkalmazta a sérültön, kit ápolás végett a varazsdi kórházba szállítottak. Segítség azonban nem volt számára, mert még az orvosi műtét, mely lábától megfosztotta, sem adhatta vissza az életnek. A gondos ápolás dacára f. hó 11-én, kínos szenvedések között, 62 éves korában a kórházban kisenvedett.

— **Közsegek zárlat alatt.** Beliczán és Nyírvölgyben a ragadós száj- és körömfájás a szarvasmarha között járványszerűleg lépven fel, e közsegekben az előirt óvintézkedések foganatosítása céljából a zár alá helyezést elrendeltetett. A rendelet november 6-án kelt és az 1888. évi VII. t.-cz. végrehajtása tárgyában kiadott 40000. sz. miniszteri rendeletnek 211. §-a alapján adatott ki.

— **Olcso marhasó.** Mint értesülünk, az olcso marhasót fogják már a jövő év januárjától kezdve mezőgazdasági célokra áruba bocsátani. Az engedély a rendes sóár fele részére lesz. A feltételek, melyek mellett az olcso marhasót kiszolgáltatják, csak ezután fognak megállapíttatni.

— **A lendvai vásár,** mely a képviselőválasztás miatt október 28-áról november 9-én elhalasztatott, mondott napon nem tartatott meg. Az engedély megtagadása formai hibákra vezethető vissza.

— **A monumentális alkotások** közül nem utolsó helyet foglalják el azok, melyeket a szellemi munka a magyar irodalom emelt az ezredév emlékére. Ilyennek mondhatjuk méltán — mert az is — a Szalay-Baróti »Magyar nemzet történetét« melylyel a Lampel Róbert (Wodianer F. és fia) budapesti kiadóczég kívánt hozzájárulni a millennium emlékének megőregítéséhez, mert hiszen nyelve mellett történetében él egy nemzet! Jelzett emlékszerű nagy munkából most vettük a 49-ik füzetet, mely különösen köti le figyelmünket. Felgördül benne hazánk egyik legdicőségesebb korszaka, eseményeinek történeti függőnye.

— **Costanza** a címe annak a jeles olasz regénynek, mely a »Könyves Kálmán« irod. könyvkeres. részvénytársaság legújabb vállalatában, a Magyar Regénytár-ban megjelent. A diszes kiállítás első füzet elejéhez a kiadó programot is csatolt, melyben ismerteti a vállalat célját és irányát, közlve egyúttal azoknak a köteteknek a címzeit is, melyeket addig a megindított regénysorozat keretébe fölvelt. Maga ez a névsor, a melyben helyet foglalnak a hazai (Jókai

Mór, Tolnay Lajos, Várad Antal stb.) kiváló íróink és a külföld (Tolsztoj Leó gróf, Carmen Sylva, Gabriele d'Annunzio stb.) jelesei, elég biztosíték arra, hogy a vállalat sikerülni fog; a remek kiállítás, diszes nyomás, a szép kivitelű autotypia utján reprodukált eredeti szövegrajzok pedig bizonyára nagyban hozzájárulnak ezeknek a csinos és szemre is kedves füzeteknek az elterjesztéséhez, a melyek már azért is megérdemlik, hogy a művelt magyar közönség pártfogásába vegye, mert egy-egy ilyen 3 ives (48 oldalas) füzet ára 15 kr. Maga a legelső regény, melylyel a vállalat megindult, rendkívül érdekesnek ígérkezik; szerzője Pierantoni-Mancini Grazia olasz író, egy római szenatornak a neje, s Mancini-Oliva Beatrix híres költőnő leánya. A legelső regénynek a gondos megválasztása mindenestre megerősíti azt az ítéletünket, hogy ezt a kiadványt sok tekintetben megkülönböztetett hely illeti meg a hozzá hasonló magyar nyelvű vállalatok között.

— **Főhívás** Magyarország összes tanügyi férfiaihoz és a tanügyi iránt érdeklődő polgáraihoz! Az »Eötvös-alap« országos tanítóegyesület, melynek a II. egyetemes tanügyi kongresszus kötelességévé tette a »Tanítók Háza« létesítését, azzal a kérelemmel fordul Magyarországon összes tanítóegységeihez, (tanáraihoz, tanítóhoz és tanítónőiehez), valamint általában a jótékony vagyonosabb osztályhoz, hogy készpénz-vásárlásai alkalmával attól az üzletembertől, a kitől vásárol, kérje, sőt követelje a »Visszatérítési Pénztár« szelvényeit és azokat küldje be a létesítendő »Tanítók Háza« javára az egyesület pénztárosához: Roller Mátyás urhoz (Budapest, VI. ker. Nagymező-utca 1. szám.) Ezek a szelvények tudvalevőleg azt az u. n. kasszaskontót képviselik, a mit készpénz-vásárlásoknál, minden áremelés nélkül, minden üzletember a saját jól felfogott érdekében, szívesen megad. Ezt az intézményt óhajlja az »Eötvös-alap« országos bizottsága a »Tanítók Háza« javára fölhasználni s azért kéri ugy a kartársakat, valamint kér általában mindenkit, hogy ne kíméljék azt a kis fáradságot, mely ezen szelvények gyűjtésével és pénztárosunkhoz való beküldéssel jár. Nem készpénz-áldozatot kérünk mi, hanem csak egy kis fáradságot, a minek majdnem száz meg száz árva hálája lesz bőséges jutalma! Az »Eötvös-alap« országos bizottsága az Általános Visszatérítési Pénztár Részvénytársaság alapszabályaihoz meggyőződött arról, hogy a szelvény-betétekért árva-pénzek elhelyezésére alkalmas biztos, kamatozó értékek vásároltának s így semmi körülmények közt sem lehetünk kitéve annak, hogy kartársaink és a nagy közönség ily módon megtakarított, e nélkül ugyanis elkallódó, fillérei elveszzenek, mert a Visszatérítési Pénztár kötelezve van megerősített alapszabályai által arra, hogy a pupillárisan biztos értékek kezelését állami ellenőrzés alá helyezze. Fölkérjük tehát újból is t. kartársainkat, valamint a »Tanítók Háza« iránt érdeklődő jótékony közönséget, hogy készpénz-bevásárlásaiknál a Visszatérítési Pénztár szelvényeit követeljék s e szelvényeket fönnb említett pénztárosunkhoz beküldeni szíveskedjenek. Ha fölszólításunk meghallgatásra talál, évenként több ezer forintot gyűjthetünk a »Tanítók Házára«, melynek létesítését a II. egyetemes tanügyi kongresszus összléle is fontosnak és kívánatosnak mondotta. Budapest, 1896. november elején. LAKITS VENDEL, PÉTERFFY SÁNDOR, titkár. elnök.

— **Köhögés** rekedtség és elnyálkásodás ellen legjobb hatású szer a RÉTHY-féle **Pemetefü-Czukorka**, mely ezen bajokat gyorsan megszünteti. Kapható minden gyógyszerárban. Egy doboz ára 30 kr. 5 dobozzal 1 frt 50 krért bérmentve küld Réthy Béla, gyógyszerész Békés-Csabán. 635 1—5

C S A R N O K.

A s z e m.

Öt ajtó vezet az »Ember-épület« »Szív« kihallgatási termébe. A hang a mindig nyitott fülön hatol be; a világság a szem fölönő hidján át teszi nappali látogatását; a szag végig surran az orr bolívés folyosóján; az izlés átmege a nyelv röpülő hidján és a tapintás az ujjak hegyeinek palissádjain lejt a kihallgatási terembe és onnét vissza. E kihallgatási teremről vagy jobban mondva az érzékek két kamarás rendi gyűléséből, a hivatalos értesítő, szem, közli a határozatokat. A szem pillantása a belügyek egyedüli hivatalos lapja.

Igaz, hogy a nyelv is nyilvános közeg, ez azonban sima és hízelt, udvarias és csalo, szóval félhivatalos, mely csupán annyit közöl a benső ügyekből, mennyit a politika igényel. Egyedül a szem viseli a szivtisztaság pecsétőrének hivatalát. Csak az való és csalhatlan, mely e pecsét lenyomatát viseli.

A szem ablak, melyet minden reggel kinyitnak. Van redője (szemhéj) és függőnye (pilla); a mostoha sors elhomályosítja, csöppek peregnék rajta és ha a jó Isten bezárja az »ember«-házat, az ablak is lecsukódik és megtörik.

Azonban ablak nem egyéb füvegtáblánál, melyen átlátni lehet. Ezen mi se tükröződik vissza, csakis atnéni lehet rajta. Az ablakon át csakis kívülről hatol be a világság, de a szemem át belülről sugárik ki. Az ablak halott. Mindenki nek ugyanazt mondja, ki benéz rajta. Ellenben a szem eleven; mindenki számára más színezete, más sugara, különböző világsága van. A szem karikája az érzelmek jeggyűrűje. A szemgolyó az érzés országzimer-almája és a szemfény (ivhártya) a sziv vezérszillaga. E szerint a szem több ablaknál, de több tükrönél is.

A tükröz, mely csupán azt adja vissza, a mit neki adtak. Szivtelen, fagyos valami, érzéketlen delnő, ki mindenkinek én-jét veti vissza; ellenben a szem a sziv országos tolmácsa; beszél minden nyelven és nyilvánítja a sziv legtitkosabb akaratát.

Hogy azonban megértjük a szem nyelvét és olvashassunk a szem csillagából, okvetlen szükséges a csillagászat ismerete. A vakra nézve a csillagos ég semmit mondó, üres lap, a természet nagy könyvében, ki azonban megérti a csillagos ég mély tudományát, az ismerni, szeretni és csudálni fogja a földi csillagok csudalatos hatalmát, nagyságát és varázsát. E csillagok vezetnek minket az élet Sahara sivatagán át. Keltjük és nyugtok szerint számítjuk életünk reggelét és estéjét.

Szerkesztői üzenetek.

A. Dombor. A beküldött verset tartalma és célja miatt szerettük volna közölni, azért mindenképpen próbálgattuk hibáit javítani. hiányait pótolgatni, azonban minden ügykeztünk kárba vesztett, mert alapjában el vannak rongva méretei, vagyis ki nem szabva formájából. Így hát — sajnálatunkra — nem közölhetjük. Üdvözlét!

Dr. Sz. Iván Cz. K. Vettük becses levelét s elszerződünk a stefánovcei asszonyok esete miatt, a kiket lelkesük pogányoknak tituált s nem akarta meggyónatni, mert uraik Waliscsira adták szavaataikat. A levelét nem közöljük erősebb — noha jogos — kifakadásai miatt, mert nem akarjuk meghurcolni az állást, melynek oly szép és magasos hitvátsa van. Ennél még súlyosabb esetek is napirenden vannak választó-kerületünkben ugy, hogy a vallásos murakói nép teljesen el van keseredve bizonyos, hivatásokról megfejtkezett lelkesek miatt — tisztelet a kivételnek — kik szent vallásunkat nem átalják felhasználni a boszu fegyverrel. Azt a tanácsot adhatjuk, amit már többen megtettek, hogy forduljanak az illetők az érsekhez panaszaiikkal.

Felolós szerkesztő: **MARGITAI JÓZSEF.** Segéd-szerkesztő: **ZRINYI KÁROLY.**
Kiadó és laptulajdonos: **FISCHEL FÜLÖP (STRAUSZ SÁNDOR).**

Sve pošiljke se tičnč zadržava
novinah, naj se pošiljaju na
me **Margitai Jožefa** urednika
vu Čakovec.

Izdateljstvo:

Knjižara **Fischel** Filipova
kam se predplate i obznane
pošiljaju.

MEDJIMURJE

nahorvatskom i magjarskom jeziku izlazdeći ružtveni znanstveni i povučljivi list za puk
Izlazi svaki tijeđen jedanokrat i to: vu svake nedelju.

Predplatna cena je:

Na celo leto . . . . 4 frt.
Na pol leta . . . . 2 frt.
Na četvert leta . . . 1 frt.

Pojedini broji koštajé 10 kr

Obznane se poleg pogodbe
i fal računaju.

Službeni glasnik: »Čakovečke Šparkasse«, »Medjimurske Šparkasse«, »Šparkasse Okolice Čakovca«. i. t. d.

Zaključak milenijske izložbe.

Nakon doljezljive pripreme i pripreme
bra po poldan je izložba formalno zaključena,
faktično zatvorila su se vrata velikomu
občinstvu uz veselu muziku soldačkih glasba
(bandah) stopram ob 9. vuri na večer.

Kak na dan otvorenja, tak je i on dan
pri zaključku nebo bilo namrgodjeno, ter
kak god onda, tak se je i denes nakon
više dnevne neprestane kiše (deždja) vu
toliko smilovalo, — da se je vu podne
zadnji put mogel na preljepom suncem
obasjanom korzu zastati bezbroja sveta
pozvanoga i plaćajućega, da prisustvuje zad-
njemu aktu milenijskih svetčanosti, koji se
je dakak vnogo čedneše odigral, nego li
prvi. — Nije bilo onog zaslēpljujućega
sjaja, kaj ga je pri otvorenju izložbe raz-
lievala svetla koruna, nego su izmērenjeni
govori, vu kojem se tak rekuć zrcali bilanca
minulog polugodišta.

K zaključku izložbe došli su svi članovi
vlade mnogi zastupnici raznih znanstvenih
i kulturnih družtvah i vsi članovi izložbenog
ravnateljstva, vu ime kojega je ravnatelj
Schmidt ministra Daniela oslovil ovim go-
vorom:

Magjarska slavila je jezeroljetni svoj
obstanek.

Na toj svetčanosti trebalo je kaj bliže
primeknuti oku svakog sina ovoga naroda
historiju duge mu prošlosti i sa vsih strana

kaj temeljiteše predočiti mu denešnje stanje:
da dobije sigurne pravac nastojanju i radu
vu budućnosti.

Prema toj potrebi, na tom mjestu, vu
toj izložbi videli smo vu užčuvanih uzpo-
menah historiju naše domovine. I smjelo
moremo reći, da su se vu vsih krugovih
puka našega našli zanosni ljudi, koji su
ovamo znašali ploda svojega mora, davši
lim načinom vērnu sliku denešnje Magjarske.

Govornik na to riše potezkoće, s kojimi
se je valjalo boriti, da se vu toj dobi izlož-
bah, namesti, složi nekaj novo privlačivo.
I denes neima glasa, koj bi rekel, da izložba
nije uspjela. Izložba ta preobladala je ne-
povjerenje i predsude, zadušila je neprijat-
eljsku zavist (nenavidnost), osvojila je velik
broj oduševljenih prijateljah vu stranjskih
orsagi i — doma.

Vežda, kada je kucnel zadnji čas našoj
izložbi, težko da ima koga, kojega neobuzima
bolno čuvstvo. Ta bol nahadja donekle bat-
renje vu tom, da izložbu tu iste ruke, koje
su ju s ljubavlju, brigom, umjetnošću sa-
gradile, raznašaju i razvaljuju; no dubok
utisak, neprocenjivi uspjehi ostati će dugo
vreme i sasvim neće nikada nestati.

Govornik iztiče, kako uza ves morajln
uspjeh, kaj se izložbom polučil, treba oš
vnogo raditi (delati), hoće li Magjari dat
polučē ono, kaj su postigli naprednji narodi.
Moleć Njegovo preuzvišenost, da preglasi

izložbu zatvorenom, zahvaljuje se vu ime
vsih izložiteljah vladi za izdašnu podporu.

Minister Daniel odgovoril je poduljim
govorom, iztičući sjajni uspjeh izložbe. Ino-
zemstvo (stranjski orsagi) i ves narod čudil
se je napredku, kaj su ga pojedine grupe
dokumentirale. Vrlo zanosnim rečima zmis-
lil se je minister historičke grupe i toplom
se simpatijom zahvalil učestvovanju Hor-
vatske i Slavonije ter Bosne i Hercegovine,
vsim ostalim učesnikom i konačno zanos-
nim rečima spomenul uz gromko klicanje
občinstva divnu slogu izmedju kralja i
naroda, završivši uzklikom: »Živio kralj!«,
koji se je uzklik jezerokrat odezval iz grla
vsega skupa občinstva.

Proglasivši izložbu zatvorenom, udalj
se minister sa svojimi drugovi, dočim se je
občinstvo zadnji put prešetalo izložbom.

* * *

Zadnji put zazvonila izložbena zvona.
Jesenski veter hiće suho listje na cvētne
nasade izložbe. Zavrgnjena motika započimlje
svoju službu. Na mjesto sjaja i ljepote videli
budemo za koji dan pustoš i razrušanje.

No da se vratimo na netom zatvorenu
izložbu, pak da vidimo, jesu li se izpunile
nade, kaj su ih mjerodavni krugovi vu nju
stavljali i da li uspjeh njezin odgovara
sveobćemu očekivanju.

Jeena stoji nedvojbeno: Izložbe i vse
sa milenijem skopčane svetčanosti podpuno

Z A B A V A

Cirkvena i soldačka služba.

Ako bi moji poštuveni četvci možbit
mislili, da je Venecija, varaš u Italij mirno
mjesto stoga, što neleti toliko kočijah po
ulicah sim tam, kak po Beču i po Budapešti
te se niti toliki štopot nedela; ako velim
tko misli, da je onde zato sve tiho i mirno
onda mu ja odgovaram, da se vrlo vkanjuje,
jer koliko si od štopota kol mogu uha
počinuti, toliko je opet nekaj drugo tam,
kaj živce uznemiruje, a to je vekivečno
zvonjenje zvonovah po turnah.

To vam je vekivečni strašni bim bam,
pređ kojim čoviek nikam nemože pobeći
niti se skriti, jer po onom labyrinthu mos-
tof i ulicah nahadja se skoro svakih sto
korakah jedna crkva ili i po gde koja
vefka crkva, a svaka od ovih crkvah ima
po tri ili i više zvonovah različite veličine,
koji su ili u turnu ili posve nizko pod
krövom crkve.

U jutro ranu, negda već ob tretjoj uri
počme zvonjenje, koje onda celi dan traje,
jer pred poldan su po svih crkvah meše,
a po poldan večernice i blagoslovi, k tomu

dojdu spovedi, kojom prilikum se bolestnici
pohadjaju, zatim umirajući i konačno umrvši.
Svim ovim se zvoni, — a na zadnje dojdu
pokopi, koji se u Italij kak i u Španjolskoj
kasno u večer, pri svetlosti bakljah obav-
ljaju, tak da zvonjenje do kesno u noć traje
i tekar okolo pol noći zamukne. I ovak
biva u Veneciji svaki dan, jer varaš je
veliki sa množinom stanovnikah, bolestnih
i mrtvih ima svaki dan, a cirkvih i zvonov
toliko, da niti domači onde ljudi im
neznaju broja.

Danas neima sredstva, kojim bi si
čoviek proti tomu viečnomu zvonjenju mogel
pomoći, i koj tomu nije naučen, nije mu
baš najugodnije, ali za vrijeme kad je Na-
poleon I-i stvari u svietu popravljaljati probal,
bilo je to drugač te se je u ono vrijeme
jedan našel, koj si je pomoći znal, i ovu
smiešnu dogodovštinu vam ovde hoću pri-
poviedati.

Venecijska republika bila je po Nape-
leonu I-o srušena, Ludvig Manim zadnji
venetijanski Doge se je zahvalil te je jedan
francezki general (zaboravil sam mu ime i
pridavek) u ime preobladavca Napoleone
zaposjednul varaš sa svojimi trupami, te je
kakti poglavar venecije prijel komandiranje
nad celom zemljom, kak to već navadno

biva, kada u ratu koj varaš kapitulira ili
se pređa i neprijatelj svojimi soldati istog
zaposedne.

Generalov stan je bil tik polag jednog
turna u kojem su bili pet do šest zvonov,
te koji su po svojoj navadi celi dan do
kesne noći svoju zvoneću dužnost izvrša-
vali tak, da im batige niti pol ure na dan
nisu mirovale. General, koj je izvan svoje
službe bil vrlo mili, blagi i pobožni gospo-
din, sad je puhnul, kak zapareni lagev.
Strašno ručanje topov u ratu je lahko pod-
našal, ali ovo bimanje bamlanje zvonov
mu je čez kosti i mozg išlo tak, da je već
misлил, ako bu to zvonjenje i na dalje svoje
tialo i nebude jedan krat prestalo, tak mu
se bu, najmenje rečeno, morala pamet zme-
šati i on bu moral obnoret.

Na sreću se je taj stiski zmislil, da je
on tu vrhovni komandant i da on tu ima
zapoviedati; međjutim kakti fini čoviek se
je misлил, da tu baš nebude treba ozbiljne
zapoviedi, već da bu tu i samo jedan mig
dosta, te će zvonovi zatihnuti.

On anda kakti fini civilizirani francuzki
general, pričme to svoje dielo najvećom
uljudnošćem te pošalje svog adjutanta k
venecijskom patriarki ili biskupu tum
poniznom molbum da bi se samo u potrebi

su odgovarale svojoj svrhi. Nijedan disharmonični momenat nije smetao niz zanosnih svetčanosti s njihovim sjajnim pojavama, koje će ostati nezaboravljene u analima magjarske historije. Već otvorenje izložbe po kralju bil je akt velike znamenitosti, a gratulacije skorom svih vladarah sveta vješto su govorile, da jedna od najstareših i najuglednesih dinastija nosi kraljevsku korunu svetoga Štefana i da narodima te korune vlada najljubljenesi vladar sadašnjosti, muder i plemeniti kralj, kakovih historija malo poznaje.

Milenijka godina obilovala je momentima velikog dramatskoga dojma. Nezaboravna povorka 8. juniuša, mnogobrojni kongresi međunarodnog značaja, otvorenje Željeznih vrata u nazočnosti trijuh kraljeva, posveta milenijskih spomenikah na raznim točkama zemlje, otvorenje novog mosta preko Dunava u Budimpešti, ter monumentalnih palačah, namjenjenih politici, pravdi, umjetnosti, znanosti i obrtu: vsi ti momenti ne samo da su dovalili vnozinu glasovitih stranjskih, koji su se čudom začudili, kaj su ovdje našli kulturne prilike na evropskom nivou-u, već se je svim tim i sjajno dokazalo, kako se je u ovoj zemlji vno go, zbilja vno radilo. A u vno go je rad i dobro gospodarjenje uslov života narodnog, to je izložba dokazala, da je taj rad (delo) valjano započel i da obećaje ljepu budućnost. Izložba je dokazala, da su vse stečevine civilizacije našle plodno tlo i da je vse, staro i mlado, iz petnih žilah nastojalo, da učestvuje u kulturnim radu prosvjetljenih naroda.

KAJ JE NOVOGA ?

Program za vjenčanje nadvojvodkinje Marije Doroteje.

Za svetčanu renuncijaciju i vjenčanje nadvojvodkinje Marije Doroteje s vojvodom Louis Filipom Robertom Orleanskim izdan je sledeći službeni program: Vu srėdu 4. novembra ob 12 vuri o poldan bila je u carskom dvoru u Beču u dvorani tajnog

službe božje zvonilo, a ne za svaku malenkost, jer da se tu polag tolikog zvonjenja niti neda spat.

»Tak je to« — odgovori patriarka, koj je kakti prvi venecijanac francuze smrtno odurjaval — »to nikaj neškodito spada k-službi cirkve; zvonj moraju zvoniti, je zato smo si je nabavili i zato je imamo«

Na ov odgovor se je stoprv general prav razsrdil i odmah se zaklel, da se bude fantil. On se u to ime dade pod rukom opitati, kada njih eminencija svoje mirne vure sprovadjaju i kad imaju usled toga najradje da je mir i tihoća oko njihove blizine, a kad je saznal, kaj mu je bilo potrebno znati, odredil je svoje soldacke miera i zapoviedi.

Drugi dan poslie obeda, baš kad se je patriarka jedno malo na divan pretegnul za kratko vrieme predriemati si, kak su to nieki poslie jela navadni, pričme pod njegovimi oblok dole na vulici peklenska larma. Osupnjeni se iz svod divana stane te ide k-obloku, za da vidi kaj to ruženje znaemuje, I eto na »Piazza dei leoni« (oroslanski pijac), koj med cirkvom svetoga Marka i palačom patriarkinom leži, stalo je do dvanaest franczezkih tamburov, koji su neobičnom vištinom tukli u bubnje i razne marše

svjeta svetčana renuncijacija visoke zaručnice u nazočnosti punoljetnih nadvojvodah, tajnik savjetnika i ministrov ter kardinala-nadbiskupa bečkoga. Istoga dana ob 6 vuri na večer bil je u Schönbrunnu gala-obed, ob 8 vuri kazalištua predstava u Schönbrunskom kazalištu, ob 10 vuri čaj.

Vu četrtek 5. novembra ob 11 vuri prije podne bilo je svetčano vjenčanje u dvorskoj župnoj cirkvi u Beču, a poslie podne obiteljski obed na carskom dvoru.

K samom vjenčanju pošli su visoki svatovi ovak: vojvoda Chartes i nadvojvoda Jožef sa zaručnikom vojvodom Orleanskim, grofica Porizka i nadvojvodkinja Klotilda sa zaručnicom nadvojvodkinjom Marijom Dorotejom; Njegovo Veličanstvo kralj s kraljicom portugalskom; vojvoda Connaught s vojvodkinjom od Aoste; vojvoda od Aoste s nadvojvodkinjom Marijom Jožefom, za tim nadvojvode i nadvojvodkinje ter stranjski gosti.

Iz cirkve su išli najprije novovjenčanci, za tim kralj s kraljicom portugalskom, nadvojvoda Jožef s groficom Parizkom, vojvoda Chartes s nadvojvodkinjom Klotildom i onda ostali svatovi.

Vu carskom dvoru u Beču stauvali su: kraljica portugalska, vojvoda Connaught vojvoda i vojvodkinja od Aoste, nadvojvode Ferenc Salvator, Jožef, Jožef August i nadvojvodkinje Klotilda, Elišabeta, Henrieta i Augusta. Vu Schönbrunn su stauvali: Isabella grofica Parizka, princesa Isabella i Louisa Orleanska, vojvoda Montpenier, vojvoda i vojvodkinja od Chartrese, vojvoda i vojvodkinja Alencoska.

Njih Veličanstva u carskoj grobnici.

Novine »Wien. Abendpost« su javile 2. novembra: Vu jutro ob 1/27 vuri dopeljali su se Njih Veličanstva kralj i kraljica pred kapucinsku cirkvu, gde su ih dočekali oeci kapucini i sprevodili u carsku grobnicu. Nj. Veličanstva pošla su ponajprije k sarkofagu blagopokojnog kraljevića nadvojvode Rudolfa, gde su položila kitu cvėća i ostala neko vrėme u molitvi. Za tim su se Veličanstva pomolila pri rakah nadvojvode Karla Ljudevita, Ferenc Karla, nad-

bubnjali. Njihova Eminencija je sad nakunila svoje driemanje odgoditi, dok budu bubnjari svojim bubnjanjem gotovi, jer duže se nebudu valjda viezbali kak najduže jednu uru, a onda otidu u svoje kasarne, tak si je najme patriarka mislil; ali je on delal računa bez kremara, jer ovi prokleti tamburi, kad su zgotovili, pričeli su opet od početka tak, da do noći nije bilo bubnjanju kraja niti konca, dok je i sam patriarka videl, da sa današnjim driemanjem poslie obeda nebudu nikaj.

Medjutim, se je to bubnjanje drugi i tretji i svaki dan u isto vrieme ponavljalo tak, da je patriarka već i dobil glavobol, radi koje si je moral na glavu krpe u mrzlu vodu namočene metati.

On anda pošalje svojega tajnika k-generalu stum pokornom molbom, da bi nek izvolid to bubnjarsko viezbanje ili na drugo mjesto prenesti dati, ili pak u koju drugu dobu dana odrediti, a ne baš poslie obeda.

»Bon« — mislil se je general — »to je hasnelo« — i onda glasno odgovori tajniku: »Tak je to, to nikaj neškodi, to spada k-službi soldackoj; u bubnje se mora bubnjati, jer zato je imamo!«

I sad je počelo dogovaranje med svećenikom i soldatom, dok se nisu nagodili.

vojvodkinje Sofije, cara Maksimilijana i drugih kotrigov carske hiže. Iza pol vure povrnula su se Veličanstva u carski dvor.

Konec milenijske izložbe.

Ob 12 vuri o poldan zaključil je minister trgovine Daniel officialno milenijsku izložbu u Budimpešti, koja je ostala do 9 vur na večer otvorena. Drugi dan je počelo pospremanje izloženih predmeta.

Od 2. majuša do uključivo 31. oktobra pohodilo je izložbu 2,928,946 osoba s dnevnim kartama. Najviše pohoditelja bilo je 7. juniuša, 62,277. — najmenje 16. oktobra, 3806.

Apanaža talijanskog kraljevića.

Iz Firenze javljaju, da je kralj Umberto doznačil talijanskom prietolonasljedniku i njegovoj supruzi godišnju apanazu od 700.000 franka.

Admiral barun Sternek mladoženja.

Iz Beča javljaju, da se je admiral barun Maks Sterneck zaručil sa svojom nećakom, vdovicom baruna Sternecka i da će se vjenčanje obaviti 6. novembra u St. Georgenu kod Celovca u najužem obiteljskom krugu. Admiral Sterneck je 68 ljet star.

Penzionirani honvédi.

Do konca oktobra ovoga ljeta dozvoljeno je magjarskim hovėdom iz godine 1848/49. 10,489 penzija u godišnjoj svoti od 609,356 forinli. Dobili su penziju: 1 vdovica generala, 12 pukovnika, 8 podpukovnika, 49 majora, 185 kapetana, 288 nadporučnika, 356 poručnika, 553 stražmeštra, 1285 kaprala, 7768 pješaka i konjanika. Pukovnici (obersteri) dobivaju po 480 for., podpukovnici (oberstlajtnanti) 408 for., majori po 360 for., kapetani 312 for., nadporučnici (oberlajtnanti) 274 for., poručnici (lajtnanti) 252 for.

Vu Budimpešti, 7. novembra.

Službene novine oglašavaju previšnje ručno pismo, kojim, se ministru trgovine Ernstu Danielu i njegovim zakonitim na-

Službu cirkve se je službom soldackom pomirila; pričelo se je manje zvoniti i prestalo je bubnjanje poslie obeda na velikom »Piazza dei leone«, te su se na ov način obodva protivnika u sadašnjem modusu vivendi et dormiendi bolje nahadjala, nego li u prijašnjoj zavadi.

Zovete se vi Polak?

Baš je željeznički vlak iz Čakovca bil pripraven u Lendavu oditi, kad na jedan krat dobeži jedan čoviek ves zasopljn na kolodvor te polag u redu stojećih kol, uvijek bežeći viče: »Gospon Polak! Gospon Polak!« — Nitko mu se neяви.

Na jedan krat medjutim, porine kroz vagonski prozor jedan gospon glavu i gledi, tko toliko toga Polaka zove. Komaj da ga je ov vani zpazil — ili bolje rekav njegovu glavu — šupi ga, dader je zvenelo, i na to otide mirno, kak da se nije nikaj pripetilo, iz kolodvoja zbogom proti Nedelišču.

Već je drugi krat odzvonilo i svi vagoni su već zaprti, a šupljeni gospon u jednom štrpce i strašnim glasom kriči: »Kaj to znaemuje? Kondukter! Kondukter! Kaj to znači?«

Kondukter dobeži k-kričecemu gosponu

sljednikom u znak priznanja odličnih zasluga u javnom djelovanju, a naročito za udešenje milenijske izložbe podjeljuje magjarsko barunstvo uz oprost pristojba ter nasljedno članstvo magjarske magnatske hiže.

Vu Beču, 6. novembra.

Vojvoda Orleans predao je prije odlazku članovom francezke aristokracije kolajna, kovanu vu spomenek svog vjenčanja. Kolajna nosi na jednoj strani spodobu novovjenčanih, a na drugoj imena i dan vjenčanja.

Kraljica portugalska podelila je vojvodkinji Mariji Doroteji portugalski red sv. Louise

Zanimiva vješt.

Iz Lancuta vu Galiciji došla je zanimiva vješt: Dne 3. novembra pred poldan bilo je preljepo toplo i sunčano vreme, o poldan padal je dežd, ob 1 vuri započela je padati, tuča, koja je potrajala 10 minut, pak ju je popratila i gmljavina sa strélom, Pod večer vreme se je opet premenilo, ter je nestala sněžna mećava. Za kratko vreme čela je okolica bila zagrjnena s velikim snegom.

Dobre žepne i stěne vure za fal čene moći dobiti pri *Pollak Bernatu vurararu* vu Čakovcu (Pijac, Šparkassa). Pr. njem se *uzimljeju vure takaj* za popravek za fal čenu.

Zlatari.

Šaljiva pripovest po istini:

(Dalje).

Zatim reče Balković, da ovde mora biti najveća šutnja, da nas babji jeziki ne reznese po čitavom selu. Kada se povratimo dimo zlata, onda ćemo svakomu otvoreno pripovedati, kaj je i kak ja.

Dakle ti se odmah zutra pripravi, napravi lopatu, budaka i druge za kopanje stvari pripravi si dosta jela i zutra ako Bog

te ga opomene, da bude miran i da nedela halabuku; kaj ov podjedno viče: »Gospon konduker, ali to značnuje? Čoviek ovde nije za svoj život siguran gospon konduker!« — Pri tom si je on rukom držal otečeno lice.

»Ali kaj hočeju?« — pita ga konduker — »Hitro nek povedu, jer vlak će se ov hip gibati.«

Naj si premisle gospon konduker, na jedan krat dobeži sim k vagonom nieki stranjski čoviek, beži polag vagonah gore dole i kriči podjedno: »Gospon Polak! gospon Polak!« — Ja naravski porinem glavu kroz prozor za da vidim, kaj ov hoće, a on me na to tak strašno čupi za uho, da su mi se svečke zvteli.«

»Je« — odgovori konduker, mirno gledajući šupljenoga — »Pak jeli se oni Polak zovu?«

»Ah, kaj bi se zval, moje ime je Hiršl« — veli šupljeni.

»No anda« — zaključí konduker — »ako se oni nezovu Polak, onda ta ciela stvar na njih niti ništ nespada!«

I zafučne — i vlak otide zbogom.

Em. Kollay.

da i sreća junačka, iti hoćemu vu Krudiju. To rekavši, ide Balković na daljni počinak.

Okolo dve vure na jutro prestal je dežd i Balković povrati se dimo. Zaspati više nije mogel, kajti je do zore vno go dela imel za napraviti. Ali on je sve to s velikom radostju obavil, kajti mu se je zlato bliskalo, pred očima. Odmah očisti konja, priredi kola, iz pivnice donese pol vedre žganice, zeme tri kruha i tak sve pripravi na put, samo sede na kola pak hajde u Krudiju po zlato.

S velikom neuzirpljivostju je očekival dan, da more drugim reči svoju nakanu, ar ako drugi nepristupiju k-njemu, tak zbogom zlato i on će bez njega ostati.

Nebo je još navek zaoblačeno, a na iztoku se ipak pokazivali sunčeni traki. — Zora je osvanula a Balković je već pokućil na susjedni vrati. Svi su se čudili, zakaj čizmar Balković u ranoj zori obila tudja vrata, ali nije mogel nitko u trag dojtí.

Kovač Ivo bijaše već uranil. Iz njegove kovačnice letale su iskre. Svakako je bil važan posel, dok je Ivo tako uranil, kajti je druga uvek zadnji otvoril svoju kovačnicu. Nitko nise tomu bolje radoval, kak Balković, da nije moral selo buditi, ar je Kovačova žena bila najveća blebetuša vu mestu N. . . . Zdravo braće Ivo! Kaj mi već delaš? Pak tak vu zorju! Kaj se tak živiš? Pital je Balković suseda blagom glasom, izvadi iz žepe flašicu žganicom i ponudi kovaču, koj tak po kovačkim potegne iz nje. Ali je to dobra žganica, ćutim, kak me krepil! Pitaš me, kaj delam? Evo delam novu lopatu, za nekoji dan hoćem na sejem iti pak više stvarih imadem, premislil sem si još nekoliko lopatah napraviti. Balkoviću skakalo je srce od veselja, kad je ćul, da kovač novu lopatu dela. Misli vu sebi, ova bude dobra za zlato, ova hoće na jeden put deset funti zlata odvaliti. Zato nezakriva dugo svoje reči već, pove kovaču svoju nakanu i pozove ga vu svoje kola. — Ivo ga je ozbilno poslušal i za malo vremena reče: Ćul sem od pametnih, da je gora puna zlata i kad si to senjal i za stvar vzel, pristajem k-tebi.

Nitko nije bil veseleši, kak Balković, svaki za njim ide, samo kad on dve—tri reči zgovori. Svakak oće i on drugi pristati na njegovu reč. Pak to nebi? Pune vreći zlata donesti dimo, to se svaki dan nedogadja. — Brate Ivo, reče Čizmar, samo se priprav, kaj je treba, nikomu nikaj negovori, pak bude sve dobro i pruži mu ruku, pak ide do drugih, da i nje privede k-sebi. Niti najmenje se nije moral truditi. Samo je pokucal povrati, i već mu svaki susred beži, da mu reče, da je već sve u redu, kajti jim je već Hugo povedal celu historiju. Kad je Balković sakupil šest majstrov, veselo je koračil dimo. Svaki je moral Balkovićovu nalogu prirediti, kola i konje i druge potrebne stvari, jer zutra zaran ideju svi sedem po zlato Krudiju. Žene su morale štítiti, pak ako jih je tko za muže pital, morale su reči, da su odisli na Magjarsko na sejem po mirna Bosna.

Rujna zora je osvanula, pak i naši zlatari su uranili i požurili se na svoju žetvu po velikim putu, koja pela prav u Krudiju. Jedna kola ruži za drugimi, a svaki po jedan čoviek. Svi su veseli vedra lica, svaki popeva po koju pesmicu. Svaki čas se ogleđavaju sad na jednu, sad na drugu stran, da njih nitko nije zagledal, a u glavi njim se vrti vesela misel, kako ćeju donesti pune

vreće zlata i postati ćeju najbogateši vu mestu N. . . .

Još četiri vure i eto ti Krudija. Za nekoju vuru smo u Krudiji, reče veselo majster Hugo i izvadi je bratak hamis, — gutne malo žganice ter nastavi. Dobro bi bilo, da si malo založimo. — Pak dobro, ja pristajem, samo moramo sve brzo urediti, da nam se ne uhvati tragter, nas je u selu videl »fiskal« Filipac, a znaš kakov je on, odmah nosi sve na bubenj. Tako su se napokon približili k-selu Kr. i tam nahranili svoje konje i sebe, zatim se vratiju ravno u Krudiju. Žarko sunce bilo je upravo na pol neba, to znači, da je poldan. Blagi vetrić je pihal a suho jelišeć padalo je na zemlju. Put se je prašil za našimi zlatari. Za jutra barem praha nije bilo, jer je celu noć daždilo, ali čim je žarko sunce zasijalo, a Bog oslobođil! Čoviek bi rekel, da nije jesen, ar je svaki od naših zlatarah znójil, kak sredini leta, ali to njim nikaj neskođi, kajti su se već približavali k velikoj gori, koju pokriva gusta šuma a iz njene višine diže se, kak kakova kula visok breg, ravno tak, kak je Balković senjal. Okolo šume pasle su se ovce i koze a pastiri se natrkavahu jedan za drugim, kad su opazili naše zlatare začude se, sedam kola, sedam ljudi, a svi tiraju ravno u goru. Iz prvice su mislili, da su Hajduki, ali kad ih je Ivo kovač popital za pravi put na goru, saznali su, da su to pošteni ljudi. Gusta šuma posrta sa jedne i druge strane gorami, a kroz sredinu vodi kamenita cesta, kad dojdeju do nekojega izvora, a okolo ovoga je bila mala čistina prostrta zelenom travom. Balković sastavi svoje konje i reče: Ovdje stanemo, zaisu, ovo mesto je kano stvoreno za nas. Evo nam izvor, za konje paša i za kola mesta. Odpočinemo se malo u tom hladu a onda hajde za poslom. Ti ćeš Kopicu ovde ostati, i nam pazi na živeš, a mi ćemo ostati iti u goru gledat, na ovaj vrh, gde se tamo vilita samotna jela. Ako si žedan imaš žganice i vina, pak se tu tako zabavi, dok ti nedamo na znak, da paziš kad budemo vreće sa zlatom spuščali.

Na zapoved Čizmarovu bili su svi spremni. Na vrh brega se je do duše težko popeti, ali kad se ide po zlato, onda je to bila zlatarima malenkost. Put, po kojem su išli, bil je strmeo. Sad su se morali povlačiti po trnju, sad skočiti od jedne hridine na drugu. Jedva-jedvice došli su na pokon gore. Zlatari komaj bijahu gore a Balković već je dobil zapoved. Dej brate Ivo pogradi sikiru i vudri vu ovo drvo.

Hugo napravi, kak Čizmar reče, kad se je drvo zrušilo, ćul se je prasak dole do Kopića, koji je razkrilil ruke misleći, da već padaju vreće sa zlatom, ali da nemreju do njega, kajti se je za granje zadelo. Kad se je drvo zrušilo, hapiju se svi kopati, da dojdeju čim prije do zlata. Tema je nastala, ali naši zlatari pobrinuli su se i za to, kajti su donesli sobom tri velike faklje, koje su sad vužgali, da jim je svetle. Hugo zažge faklje, a ove počele su planitisati i svetlost se na sve strani razširila.

Poviče Čizmar kad je uhvatil veliko grudo žute zemlje, a okolo i vidio žuti prah: »Evo zlata! Evo zlata! Daj, vreću, da metnem prvi komad! Al je težek, ćudil se Čizmar i podigne ogromni komad okame-njene žute zemlje i spusti po leško vu vreće. —

(Konec sljedi).

VASUTI MENETREND.

Budapest felől: érk. 1.14 ind. 1.17 (gy. v.); 5.51—6.06 (sz. v.); 12.57—1 (gy. v.) 4.01—4.15 (sz. v.); 6.56 (v. v.) **Prágerhof felől:** é. 4.36—4.39 (gy. v.); ind. 5.52 (v. v.); 11.29—11.39 (sz. v.); 3.59 4.02 (gy. v.); 9.55—10.07 (sz. v.); **Z.-Egerszeg felől:** é. 8.42, 9.42; i. reg. 6.00, d. u. 4.28. **Varaszd felől:** é. 4.20, i. 4.49, 5.40—6.15, 11.13—11.44, 12.50—1.20, 3.50—4.20, 9.30—10.17 órákor.

LOTERIJA Buda 7-ga novembra 1896. **68 57 66 63 38**

Gabona árak. — Ciena žitka.

1 m.-mázsa.	1 m.-cent.	frttól frtig
Buza	Pšenica	6.80 —
Zab	Zob	5.40 — 5.25
Rozs	Hrż	5.80 — 6.
Kukoricza ó	Kuruza stara	4.15 — 4.30
» » uj	» nova	4.10 — 4.10
Árpa	Ječmen	4.25 — 4.50
Fehér bab uj	Grah beli	6. — —
Sárga » »	» žuti	5. — —
Vegyes » »	» změšan	5. — —
Lenmag	Len	8. — —
Bükköny	Grahorka	4.50 —

Odgovorni urednik
MARGITAI JÖZSEF.
Glavni suradnik
GLAD FERENCZ.

Nyilttér.*

E rovat alatt közzéttekért sem alaki, sem tartalmi tekintetben nem vállal felelősséget a Szerk.

Hamisított fekete selyem. Egészünk el egy kis mintát a venni szándékolt selyemből, és a hamisítás rögtön kiderült: Mert még a valódi s jól festett selyem az elégetésnél nyomban összepödörödik és csakhamar kiálszik, maga után csekély barna hamut hagyván; adóg a hamisított selyem, (mely zsiros színű-szalonnás lesz- és könnyen török) lassan tovább ég (minthogy rost szállai a festanyagtól telítetten tovább izzanak) és sötét barna hamut hagy maga után, mely valódi selyem módjára soha össze nem pödörödik, csak megörbül. Ha a valódi selyem hamuját összenyomjuk, elporzik, a hamisítványé nem — **Henneberg G.** (cs. és k. udvari szállító) **selyemgyára Zürichben,** házhoz szállítva postabér és vámentesen szivesen küld bárkinek is mintákat, akár egyes öltönyhöz való akár egész végeket valódi selyem szöveteiből. Svájcba címzett levelekre 10 kros, és levelező lapokra 5 kros bélyeg ragasztandó. Magyar nyelven irt megrendelések pontosan elintéztetnek.

Hirdetések.

361. sz. 1896.

Árverési hirdetmény.

Alulírott bírósági végrehajtó 1881. évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi hogy a csáktornyai kir. jbiroság 1896. évi 5871. számú végzése következtében Zakál Henrik ügyvéd által képviselt Muraközi takarékpénztár javára Bernát Rokus és tsa zala-ujvári lakos ellen 121 frt és járuléka erejéig 1896. évi szeptember hó 2-án fogatosított kielégítési végrehajtás útján lefoglalt és 209 frtra becsült még pe-

dig Bernát Rokus lakásán: 4 szekérre való széna, 1 fonyott kukoriczagóré, 1 sertvésöl, Zsgánecz Györgynél: trágya, tűzifa, 1 tehén, 1 sertvésöl és szobatorokból álló ingóságok nyilvános árverésen eladtnak.

Mely árverésnek a csáktornyai kir. jbiroság 6323. 1896. sz. végzése folytán 121 frt tőkekövetelés, ennek 1895. évi július hó 9. napjától járó 8% kamatai és eddig összesen 40 frt 46 krban bíróság már megállapított költségek erejéig Zala-Ujváron leendő eszközlésére

1896. évi november hó 27. napján d. e. 9 órája

határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintet ingóságok az 1881. évi LX. t-cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett a legtöbbet ígérőnek becsáron alól is elfognak adatni. 636 1—1

Kelt Csáktornyan, 1896. nov. hó 12-én.

Glavina János,
kiküldött bír. végrehajtó.

156. sz. 1896.

Árverési hirdetmény.

Alulirt bírósági végrehajtó 1881. évi LX. t-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a csáktornyai kir. járás-bíróság 1896. évi 2792. számú végzése következtében Zakál Henrik ügyvéd csáktornyai lakos javára Murkovics Ferencz boltornyai lakos ellen 50 frt s jár. erejéig 1896. évi május hó 4-én fogatosított kielégítési végrehajtás útján felülfoglalt és 341 frtra becsült 1 pajta, 1 vastengelyes szekér, 4 szekérre való takarmány, 1 kukoricza góré, 2 piros szőrü kancza ló, házi és egyéb gazdasági eszközökből álló ingóságok nyilvános árverésen eladtnak.

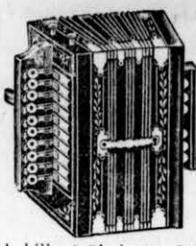
Mely árverésnek a csáktornyai kir. jbiroság 7076. 1896. sz. végzése folytán 50 frt tőkekövetelés, ennek 1896. évi február hó 27. napjától járó 5% kamatai és eddig összesen 17 frt 95 krban bíróság már megállapított költségek erejéig Boltornyan leendő eszközlésére

1896. évi november hó 26. napján d. e. 10 órája

határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi XL. t-cz. 107. és 108 §-a értelmében készpénzfizetés mellett a legtöbbet ígérőnek becsáron alól is el fognak adatni. 637 1—1

Kelt Csáktornyan, 1896. nov. hó 12. n.

Glavina János
kiküldött bír. végrehajtó.

Csak 4 1/2 forintért szállítom világhírű „BOHEMIA“

vonóharmonikámat, mely **hosszú** billentyűkkel és **gyöngyház** ablakocskákkal van ellátva, ugyszintén 2 kettős fuvóval 11 soros erős bőrrrel, valamint elpusztíthatlan bronz-védcsarkokkal,

A billentyűk lemezeken állanak, miáltal gyönyörű orgonaszerű hangja van.

40 billentyűs 2 reg. és nagys. 15 1/2 x 33 cm. = 4 1/2 frt
60 » 3 » » 17 x 34 » = 5 1/2 »
80 » 4 » » 17 1/2 x 34 1/2 » = 6 1/2 »

Hozzávaló iskola magántanulásra ingyen. Csomagolás és szállítási díj 60 krajczár. — Árjegyzék díjmentesen.

SCHUSTER C. A. harmonikakészítő,
603 **Graslitz,** Csehország. 9—20

Szétküldés utánvétel mellett. Becserelés elfogadtatik. Összekötöttes viszontelárusítókkal kerestetik.

Doktor sveukupnog liečničtva
i zubar
Manfred Glasgall, Varaždin,
lieči sve nutarnje, kao i bolesti zubih, te dogotavlja u vlastitom atelieru umjetne **zube i podpuna zubala.**
Ordinira svaki dan.
Zubarski atelier se u kući Koterbovoj, kraj crkve O. O. Franjevaca, na Franjevačkom trgu.
631 1—7

Bérbeadandó!
Mura-Királyon jó helyen lévő
VEGYESKERESKEDÉS
azonnal bérbeadandó.
Bővebb felvilágosítással szolgál
Horváth Benedict
634 1—1 M-Királyon.

SZIVATTYUK, mindennemű, házi nyilvános, mezőgazdasági és iparüzélokra.
UJDONSÁG!
Bower-Barff-féle szabadalmazott inoxydálási módszer szerint inoxydált szivattyuk rozsdáellen véde.
Árjegyzékek ingyen és bérmentve. **W. GARVENS, Wien.**

MÉRLEGEK, legújabb javított rendszerű tizedes százados és hidmérlegek fából és vasból, kereskedelmi közlekedési, gyári, mezőgazdasági és ipari czélokra. **Embermérlegek, mérlegek házi használatra, barommérlegek.** Commandit-társaság **szivattyu és mérleggyártása.**
L. Wallfischgassa 14. sz. Schwarzenbergstrasse 6. sz.

ad. 6819. tlk. 1896.

Viszárverési hirdetmény.

A perlaki kir. járásbírósg mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy a kir. kincstár végrehajthatónak Sztamek Antal végrehajtást szenvedő elleni végrehajtási ügyében 158 frt 18 kr. tőke és 115 frt 13 kr. után 1886. évi július 1-től járó 6% kamatai, 7 frt 80 kr. végrehajtási, 7 frt 35 kr. árverési kérvényi s ezuttal az 1 frt eszményi bélyeggel 6 frtban megállapított viszárverési költségek behajtása végett a nagykanizsai kir. törvényszék (perlaki kir. járásbírósg) területén levő alsó-mihályoveczai 360. sz. tjkvben foglalt A. I. 12. 4—10 sor 972, 1933, 1156, 1173, 1477, 1472, 1496, 2029 és 2112. hrsz. ingatlanok 504 frt kikiáltási árban Loncsaries Lipót árverési vevő költségére és veszélyére Alsó-Mihályoveczan a község házában

**1896. évi december hó 4. napján
d. e. 10 órakor**

hivatalból megtartandó nyilvános árverésen elfognak adatni.

Kikiáltási ár a fentebb kitelt becsár.

Árverezni kívánók tartoznak a becsár 10%-át készpénzben vagy óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni. — Vevő köteles a vételért 15 nap alatt, másodikat ugyanattól 30 nap alatt, a harmadikat ugyanattól 60 nap alatt, minden egyes részlet után az árverés napjától számítandó 6% kamatokkal együtt az árverési feltételekben meghatározott helyen és módozatok szerint felizetni.

Ezen hirdetmény kibocsátásánál egyidejűleg megállapított árverési feltételek perlaki kir. járásbírósg telekkönyvi osztályánál és A-Mihályovecz község előljárásgánál a hivatalos órák alatt megtekinthető.

Kir. járásbírósg, mint tkvi hatóság.

Perlakon, 1896. szeptember hó 19-én.
633 1—1

Jelzálog-kölcsönöket

földbirtokra 3½%, házakra 4½%,
másnemű ingatlanokra 5% mellett
legmagasabb összegekben ajánlunk.

E kölcsönök konyvertálásuknál
bélyeg- és illetékmentességet élveznek.

**Erdőkihasználások, birtok-
parcellázások átvétele. Birtok-
kok szövetkezeteknek hosszú
lefizetési tartamra eladatnak.**

MAGYAR LLOYD közgazdasági
vállalat

618 6—8 BUDAPEST, Király-u. 70.

Árverési hirdetmény.

Alulírott kir. bír. végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a perlaki kir. járásbírósg 1896. évi 7634/p. 96. számú végzése következtében Csesznák József perlaki ügyvéd által képviselt Vlahek Iván hodosáni lakos javára Horváth Ignác és társai pálnovecezi lakosok ellen 87 frt — kr. s jár. erejéig 1896. évi szeptember hó 29-én fogantatosított kielégítési végrehajtás útján lefoglalt és 450 frtra becsült 1½ pajta, 1½ istálló, 2 kukoriczakas kukoriczával, széna 1 szekér, és 1 sertvésőből álló ingóságok nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a perlaki kir. járás-

bírósg 8121/p. 1896. sz. végzése folytán 81 frt — kr. tőkekövetelés, ennek 1896. évi augusztus hó 8 napjától járó 6% kamatai 1/3% váltódij és eddig összesen 35 frt 65 krban bíróság már megállapított költségek erejéig Pálinoveczan a helyszínén leendő eszközésére

1896. évi november hó 20. napjának délutáni 2 órája

határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t. cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is el fognak adatni.

Perlakon, 1896. évi november hó 6-án.

Stern Frigyes,
kir. bír. végrehajtó.

631 1—1

K O M M E R

„METROPOLE“

SZÁLLODA

BUDAPEST, Kerepesi-ut 58.

a villamos vasut és a lóvasut, valamint a közp. pályaudvar és a népszínház közvetlen közelében, **ujjonnan berendezett, a kor követelményeinek minden tekintetben megfelelő szálloda felhuzó géppel, villámvilágítás- és gőzfűtéssel az összes helyiségekben. Szobáinak:** 1 frt 60 krtól feljebb, **beleértve fűtést, világítást és kiszolgálást,** a miért külön felszámítások nem eszközöltek. 626 3—3

Az „Agrária“

bankforgalmi intézet

(a hollandi hitelbank vezérképviselősege)

Budapest, Kerepesi-ut 73.

Fennálló **jelzálogi kölcsönök** bélyeg- és illetékmentes konyvertálását és pedig földbirtokra **3- és fél- 4%-os,** egész 60 évi törlesztéses kölcsönökre elvállal és ezek, valamint új kölcsönök elnyerése iránt levélbeli tudakozódásokra és minden megkívánt felvilágosítással szolgál.

2000 frton alóli ügyletek ez idő szerint el nem

609

fogadtatnak.

7—*